

Criteria, tactici și metode de bază folosite în cercetarea la fața locului

Criteria, tactics and basic methods used in crime scene investigation

Gabriel Păduraru¹

Rezumat: În lucrarea de față dorim să aducem în atenție câteva modalități și metode generale prin care efectuarea cercetării la fața locului să contribuie la aflarea răspunsurilor cu privire la lămurirea împrejurărilor în care a avut loc un eveniment.

Cuvinte-cheie: cercetare la fața locului, criminalistică, urme, probe.

Abstract: In this paper we want to present some general ways and methods by which conducting a crime scene investigation can bring an important contribution to finding out the answers regarding the clarification of the circumstances in which certain facts happened.

Keywords: crime scene investigation, forensics, traces, evidence.

1. Introducere - urmele, martorul tăcut

„Orice modificare a realității trebuie să se manifeste printr-o anumită schimbare în universul material”, afirma Edmond Locard (pionier al criminalisticii, care a trăit în prima jumătate a secolului al XX-lea). Criminalistica este o activitate dinamică, în evoluție permanentă, legată strâns de evoluția științei. Urme care nu puteau fi interpretate sau puteau fi interpretate insuficient la un moment dat, după un timp, prin metode noi de analiză, oferă indicii importante. Exemplul cel mai la îndemână este expertiza amprentei genetice, descoperită de Alec Jeffreys în 1985. Din acel moment, această expertiză a oferit soluții clare și fără echivoc atât în cauze penale cât și în cauze civile. În acest context, numărul de urme exploatabile a crescut. Cercetarea la fața locului are ca scop imortalizarea aspectelor de la locul faptei în cât mai multe unghiuri și ipostaze, relevarea și ridicarea urmelor.

Cercetarea la fața locului este atributul echipelor de cercetare criminalistică întrunite la solicitarea organelor de cercetare penală (judecător în cazul cercetării judecătorești).

¹ Expert criminalist în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice București - Laboratorul Interjudețean Iași, email: gabipaduraru2004@yahoo.com .

Interpretarea și analizarea urmelor face parte din atribuțiile expertului sau echipelor de experți care, prin mijloace științifice, oferă detalii cu privire la modul de formare, cronologia formării urmelor precum și cu privire la obiectul sau ființa care a creat urmele respective.

Expertiza criminalistică are ca scop identificarea persoanelor și / sau a obiectelor creatoare de urme și totodată stabilirea împrejurărilor în care au fost create acele urme. Identificarea criminalistică are două mari caractere și anume stabilirea apartenenței generice și stabilirea identității².

Cercetarea la fața locului trebuie să surprindă și să ofere cât mai multe aspecte și detalii pe baza cărora specialiștii să poată stabili obiectul sau ființa care a creat urma sau urmele precum și împrejurările în care acestea au fost create. Un tablou cât mai complet al locului unde a avut loc o infracțiune este esențial în investigarea și aflarea adevărului. Amănunte sau aspecte care pot fi considerate la o primă vedere minore sau lipsite de importanță pot oferi informații prețioase.

De exemplu, o persoană a fost lovită de o autoutilitară care se deplasa cu spatele în intenția de a ieși dintr-un gang. Conducătorul auto a afirmat că persoana era aplecată și aranja cumpărăturile în sacoșă și în această poziție nu putea fi observată de conducătorul auto. La fața locului s-a constatat prezența unor fructe (prune) risipite pe carosabil dintr-o sacoșă pe care a avut-o victima asupra sa. Analizând aspectul și modul de aranjare a fructelor pe carosabil (Fig. 1), s-a putut afirma că acestea au fost proiectate de la o înălțime de cca 50 cm către înainte pe o direcție perpendiculară la carosabil. Acest mod de proiectare relevă faptul că victima a avut o traiectorie specifică unei căderi în față datorită dezechilibrării moment în care persoana care cade întinde rapid mâinile în față în intenția de a atinge solul, acest mod de reacție este un gest reflex cunoscut și denumit ca „reflexul parașutistului”. În acest mod a fost demontată susținerea conducătorului auto. Acest amănunt coroborat cu leziunile constatate pe corpul victimei au clarificat dinamica producerii accidentului, impactul producându-se în timp ce persoana traversa aleea gangului din care ieșea autoutilitara.

² L. Ionescu, D. Sandu, *Identificarea criminalistică*, Editura Științifică, București, 1990, p. 61.

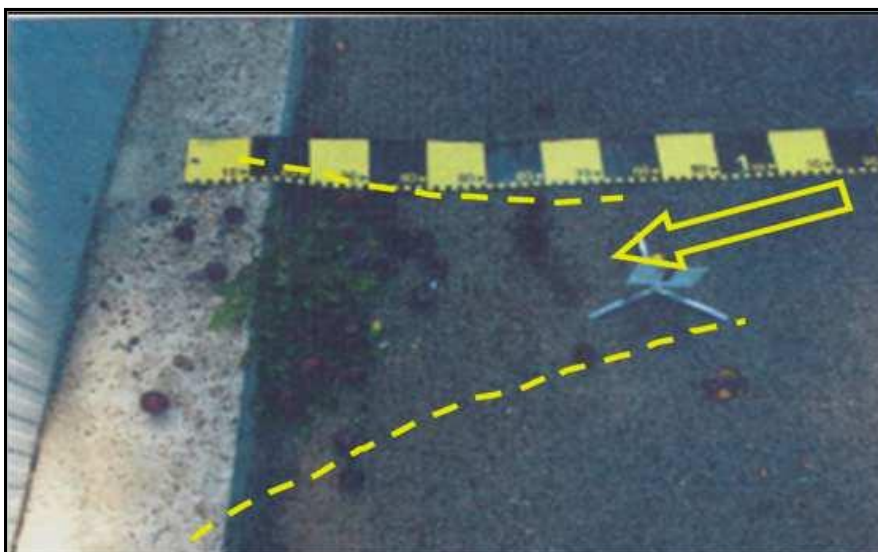

Fig. 1. Modul de răspândire a mijloacelor materiale de probă în cazul unui impact cu pieton în poziție ortostatică aflat în traversare

În cazul unui omor, s-au efectuat fotografii și măsurători. Un amănunt care a fost trecut cu vederea a fost prezența larvelor de muscă pe suprafața cadavrului. Dimensiunile diferite ale acestora, deși nu fuseseră recoltate pentru examinare, au putut releva faptul că poziția cadavrului fusese schimbată după un interval de cca 6 ore (Fig. 2 și 3).

Fig. 2. Stadiul de dezvoltare al larvei depusă imediat după omor

Fig. 3. Stadiul de dezvoltare al larvei depusă după mutarea cadavrului.

Împrejurările în care a avut loc un accident casnic, soldat cu moartea prin electrocutare a unui copil au putut fi lămurite datorită unei cercetări la fața locului efectuată minuțios. Într-o locuință dintr-un sat a fost construită o dependință care în momentul producerii evenimentului nu era racordată la rețeaua electrică a casei. În dependința respectivă a fost improvizată o instalație electrică cu un cablu care trecea peste marginea acoperișului de tablă și se racorda direct la consola de alimentare a locuinței. Un copil a luat în mână cablul respectiv pentru a-l muta.

Copilul s-a electrocutat și a decedat pe loc. În seara în care a avut loc tragedia afară ploua torențial, fapt confirmat în unanimitate de martori și stația meteo. S-a presupus că a avut loc o fulgerare, fapt neconfirmat. La fața locului s-a deplasat o echipă de la firma furnizoare de electricitate și nu a constatat niciun scurtcircuit sau porțiune din care să lipsească izolația cablului. Cauza electrocutării a fost stabilită în urma analizei tuturor fotografiilor efectuate, nu numai a aceloră din planșa foto. Astfel, s-a constatat că pe consola de alimentare și acoperiș era plasată o creangă de la un arbore din curtea imobilului (Fig. 4).

Fig. 4. Imaginea în care se observă cum vegetația creează o punte între consolă și acoperiș

Aparent nimeni nu a acordat atenție acestei fotografii și nici situației de fapt, însă, dacă ținem cont că a plouat torențial atunci ne putem da seama cu ușurință că vegetația prezentă fiind acoperită cu apă s-a constituit într-o punte de legătură între tabla acoperișului și consola de alimentare. Cablul, deși era izolat, era ud și, fiind în contact direct cu tabla acoperișului, a fost pus sub tensiune.

Am ales doar trei exemple în care se poate observa cum aspecte lipsite de importanță la o primă vedere pot clarifica și pot oferi răspunsuri. Din acest motiv nu trebuie scăpat niciun aspect, chiar dacă pe moment pare irelevant.

Cercetarea la fața locului poate fi urmată de una sau mai multe cercetări și, dacă este necesar, de una sau mai multe reconstituiri. Activitățile de cercetare la fața locului trebuie să fie efectuate cu respectarea principiilor interpretării criminalistice ale urmelor la locul faptei³.

³ Gh. Pășescu, *Interpretarea criminalistică a urmelor la locul faptei*, Editura Național, 2000, p. 52

2. Principiile interpretării criminalistice ale urmelor la locul faptei

2.1. Principiul perceperii nemijlocite

Acest principiu presupune ca specialistul care interpretează urmele să ia contact direct cu urmele la fața locului. Când acest lucru nu este posibil, specialistul poate examina în mod direct și nemijlocit urmele prin intermediul fotografiilor, înregistrării video sau audio, mulaje etc.

2.2. Principiul limitării surselor de informare

Sursele de informare sunt limitate la locul faptei și la totalitatea urmelor descoperite. Desigur, specialistul poate apela la surse terțe de informare care constau în persoane sau grupuri de persoane cu un grad înalt de specializare în domenii ale științei. Declarațiile administrate în cauză, indiferent că sunt date de persoana vătămată, autor sau martor, trebuie luate în considerare cu precauție și doar sub beneficiu de inventar.

2.3. Principiul corelației urmelor

Întotdeauna urmele descoperite la locul faptei sunt determinate de acțiuni succesive, sunt înlănțuite într-un traseu logic și unic. Urmele sunt create de acțiunea unui făptuitor, a obiectelor folosite de acestea fie ca rezultat al obiectelor sau substanțelor folosite de făptuitor sau deja existente la locul faptei. Obiectele sau substanțele folosite sunt și ele purtătoare de urme, acestea nu rămân pasive, cu alte cuvinte se produce un transfer reciproc și corespondent⁴.

2.4. Principiul cauzalității

Conform acestui principiu, orice urmă a fost creată ca efect al unei acțiuni executate la locul faptei. Acțiunea poate fi creată de făptuitor, victimă, o terță persoană care a avut contact cu locul faptei, insecte, animale, fenomene biologice, meteorologice etc.

Operațiunea de interpretare a urmelor nu trebuie încheiată până când nu se găsește și nu se explică fenomenul sau cauza care a creat urma respectivă.

2.5. Principiul identității

Identitatea însumează caracteristicile și proprietățile unui obiect, fenomen sau ființă și prin aceasta se deosebește de alt obiect, fenomen sau ființă.

Urmele își păstrează o perioadă de timp caracteristicile care le definesc, rămânând unice. Principiul identității în contextul interpretării presupune o distincție clară între identitatea abstractă și identitatea concretă.

Identitatea abstractă există doar în planul gândirii și consideră că orice obiect sau ființă este identică doar cu ea însăși pe întreaga durată a existenței. „Acest

⁴ I. Mircea, *Valoarea criminalistică a unor urme de la fața locului*, Editura V. Goldiș, Arad, 1996, p. 28

concept ideal neglijează practic deosebirea dintre obiecte făcându-le indiscernabile, or identitate fără deosebire nu există”⁵.

Identitatea concretă este considerată ca fiind „aceea care relevă unitatea dintre identitate și deosebire, la nivel existențial, orice obiect fiind prin natura sa o sinteză de laturi contrare”⁶.

Cercetarea criminalistică nu determină obiectul sau ființa în sine ci trebuie să ajungă la o *identitate probantă*. Aplicarea legii identității prin care se răspunde la întrebarea dacă urma a fost creată sau nu de acel obiect sau ființă corespunde scopului identificării criminalistice.

2.6. Principiul realismului interpretării

Interpretarea urmelor trebuie să furnizeze informații și ipoteze realiste în contextul condițiilor concrete de la locul faptei.

Observarea și analiza urmelor de la locul faptei trebuie efectuate metodic, cu orientarea către direcția punerii în valoare a cât mai multor caracteristici ale urmelor, obiectelor sau ființelor creatoare de urme și a oricărei stări de fapt ce poate duce la formularea unei concluzii pertinente și realiste.

2.7. Principiul demonstrării afirmațiilor sau al credibilității

Concluziile rezultate în urma analizei și interpretării criminalistice a urmelor în contextul locului faptei trebuie susținute prin argumente solide care presupun calcule, experimente, simulări, măsurători, comparații etc. sau orice procedee ori metode tehnico - științifice convingătoare. „Demonstrația reclamă să fie făcută în așa fel încât să permită organului judiciar să vadă ce a văzut specialistul sau expertul criminalist cu ajutorul aparatului din dotare”⁷.

2.8. Principiul elaborării ipotezelor după contactul cu locul faptei

Interpretarea urmelor nu își propune și nici nu trebuie să confirme idei sau ipoteze emise de unii membri ai echipei de cercetare sau persoane terțe. Adesea apar, mai ales în presă, persoane care emit ipoteze sau scenarii pe baza unor imagini care surprind urme sau pe baza unor declarații. În practica de expertiză am întâlnit astfel de cazuri în care persoane care au participat la cercetare au făcut afirmații privind împrejurările în care s-a produs un eveniment. Din acest motiv expertul care interpretează urmele trebuie să fie o persoană independentă, care nu a participat activ la cercetarea la fața locului, dar care a luat contact cu locul faptei direct sau prin intermediul imaginilor fotografice sau/și video. „Interpretarea urmelor trebuie să genereze idei originale rezultate exclusiv de examinarea urmelor în corelație cu locul faptei.”⁸

⁵ L. Ionescu, D. Sandu, *op. cit.*, p. 49.

⁶ *Ibidem*, p. 50.

⁷ I. Angheliescu, *Norme deontologice ale specialistului și expertului criminalist - Tratat practic de criminalistică* - vol IV, Editura Ministerului de interne, București, 1982 pag. 261.

⁸ Gh. Pășescu, *op. cit.*, p. 61

2.9. Principiul elaborării tuturor variantelor

Crearea urmelor de obicei se produce în împrejurări unice și într-un mod unic. În cazul în care în contextul locului faptei urmele care s-ar fi putut produce în mai multe variante sau ipoteze, este necesar să fie epuizate prin analiză și interpretare toate variantele posibile, astfel încât concluziile să fie cât mai clare.

3. Etapele cercetării la fața locului

3.1. Sesizarea și dispunerea efectuării cercetării la fața locului

Organele de cercetare penală sunt sesizate prin apel de urgență, plângere directă sau prin autosesizare ori sesizare din oficiu.

În urma sesizării este emisă o ordonanță prin care se dispune cercetarea la fața locului pentru fapta sesizată (în cazul cercetării la fața locului efectuată în cursul urmăririi penale).

3.1.2. Constituirea echipei de cercetare

Cercetarea locului faptei se face conform legii (art. 192 C. pr. pen⁹). Organul de cercetare penală poate solicita constituirea unei echipe formată din specialiști din mai multe domenii, în funcție de specificul faptei (inspector SSM, medic legist, electromecanic, specialist ISCIR, biolog etc.).

3.2. Pregătirea cercetării la fața locului

3.2.1. Asigurarea, delimitarea perimetrului și îndepărtarea curioșilor

Se vor stabili persoanele care au sesizat evenimentul și potențialii martori. Martorii vor fi audiați individual și separați unul de celălalt pentru a evita date subiective sau eventuale puneri de acord care ar putea deruta ancheta.

Fig. 5. Exemplu de delimitare a perimetrului locului faptei

⁹ Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în M.Of. nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

3.2.2. Inspecția locului faptei de către echipe specializate în detectarea substanțelor și gazelor periculoase

Cercetarea locului faptei trebuie să înceapă cu activitatea de analiză de către echipe specializate în stabilirea prezenței unor substanțe periculoase sau gaze toxice ori cu caracter exploziv, atunci când este vorba de deversări de substanțe inflamabile sau periculoase ori când cercetarea se efectuează în spații închise.

3.2.3. Separarea martorilor urmată de audierea lor separată

O activitate la fel de importantă precum cercetarea la fața locului este identificarea și separarea martorilor în vederea audierii lor separate.

3.3. Organizarea cercetării

3.3.1. Cercetarea victimelor

În cazul prezenței unei victime care prezintă semne vitale, se va asigura acordarea de prim-ajutor și apoi se va facilita accesul echipajelor medicale de urgență.

Cercetarea victimei sau a grupului de victime se va realiza cu precauție, pentru a nu vicia locul faptei prin adăugarea de urme sau mijloace materiale de probă. După ridicarea victimei și trimiterea acesteia la spital, va fi fixată poziția acesteia prin desenarea conturului sau prin alte mijloace (panglică, bandă adezivă colorată etc.). În cazul în care din motive obiective apar urme suplimentare sau mijloace materiale de probă datorate ajutorului acordat victimei, acestea vor fi individualizate pentru a fi excluse. De asemenea, se va urmări ca mijloacele materiale de probă să nu fie mutate sau deranjate, iar în cazul în care este neapărat nevoie, se vor fixa coordonatele sau se vor desena contururile obiectelor mutate astfel încât să se poată reproduce poziționarea lor inițială. În cazul în care victima sau mijloacele materiale de probă au fost mutate sau nu au mai fost găsite la locul faptei la sosirea echipei de cercetare se vor cere relații despre poziționarea lor inițială martorilor sau persoanelor prezente (atunci când este posibil). În foarte multe cazuri, mai ales în cazuri de accidente de trafic, persoane curioase sau echipe de jurnaliști efectuează fotografii sau filmări în care sunt surprinse pozițiile autovehiculelor sau victimelor imediat după accident. Până la sosirea echipei de cercetare criminalistică, autovehiculele sunt mutate în vederea descarcerării victimelor sau pentru a nu bloca traficul. În astfel de situații trebuie culese cât mai multe imagini și informații, astfel încât să poată fi reprodusă situația în care se găseau autovehiculele imediat după accident.

3.3.2. Analiza corpului victimei

Imediat ce este posibil din punct de vedere medical, se va efectua o analiză a corpului victimei de către un medic legist, care va întocmi un prim certificat constatator al leziunilor însoțit de fotografii metrice prin care vor fi fixate leziunile. Raportul medico - legal este recomandat să fie însoțit de radiografii (când s-au constatat fracturi).

3.3.3. Fixarea poziției victimei

În cazul în care s-a constatat decesul victimei la fața locului, se va fixa poziția acesteia prin trasarea conturului. Se recomandă efectuarea de fotografii metrice a leziunilor și mai ales a urmelor de sânge care provin de la cadavru și s-au scurs pe sol. În cazul în care victima este decedată, medicul legist va furniza maximum de informații posibile la fața locului (felul morții, ora decesului etc.).

3.3.4. Ridicarea de obiecte

Se vor ridica hainele și încălțămintea victimei și se vor conserva în plicuri separate în vederea unor analize viitoare, deoarece obiectele de vestimentație și încălțămintea sunt purtătoare de urme.

3.4. Cercetarea statică a locului faptei

3.4.1. Alegerea metodei de cercetare¹⁰

3.4.1.1. Metoda benzilor

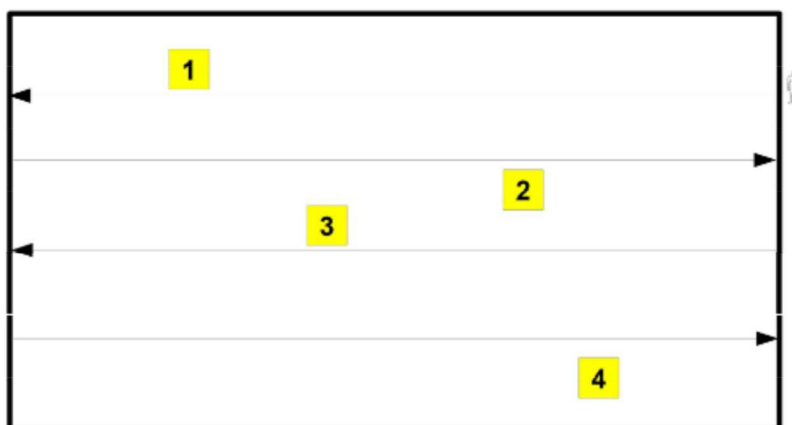
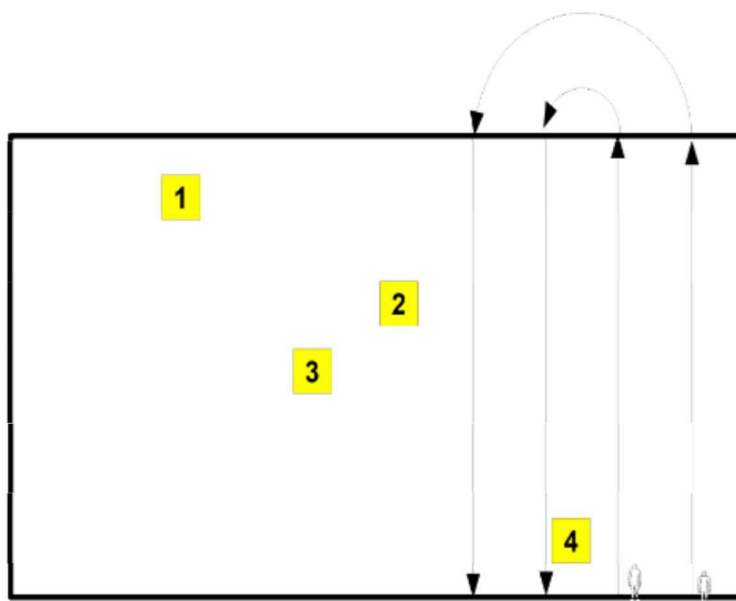

Fig. 6. Metoda benzilor

Metoda benzilor se aplică în zonele în care limitele scenei sunt bine delimitate. 1- 2 lucrători se vor deplasa paralel cu una din limite de la o extremă la alta a scenei. Lățimea unei benzi este de maxim 1,5 m și se aplică în situația în care numărul urmelor sau al mijloacelor materiale de probă este relativ redus. Pe parcursul deplasării sunt identificate urmele și mijloacele materiale de probă și sunt marcate cu plăcuțe numerotate pentru identificare. Se recomandă la accidente rutiere, pătrunderi prin efracție etc.

¹⁰ W.G. Ekert, M.S.J. Stuart, *Interpretation of bloodstain evidence at crime scene*, CRC Press, 1993, pp. 94-96.

O variantă a metodei benzilor se aplică în zonele în care limitele scenei sunt bine delimitate, iar locul faptei se întinde pe distanțe mai mari de 30 m. Doi lucrători se vor deplasa paralel cu una din laturile înguste de la o extremă la alta a scenei. Lățimea unei benzi este de maxim 1,5 m și se aplică în situația în care numărul urmelor sau al mijloacelor materiale de probă este relativ redus. Pe parcursul deplasării sunt identificate urmele și mijloacele materiale de probă și sunt marcate cu plăcuțe numerotate pentru identificare.

3.4.1.2. Metoda rețelei

Este asemănătoare metodei benzilor numai că deplasarea se efectuează atât pe lungime cât și pe lățime. Necesită doi lucrători și se aplică acolo unde scena crimei se întinde pe o suprafață mare, 50 X 30 m de exemplu.

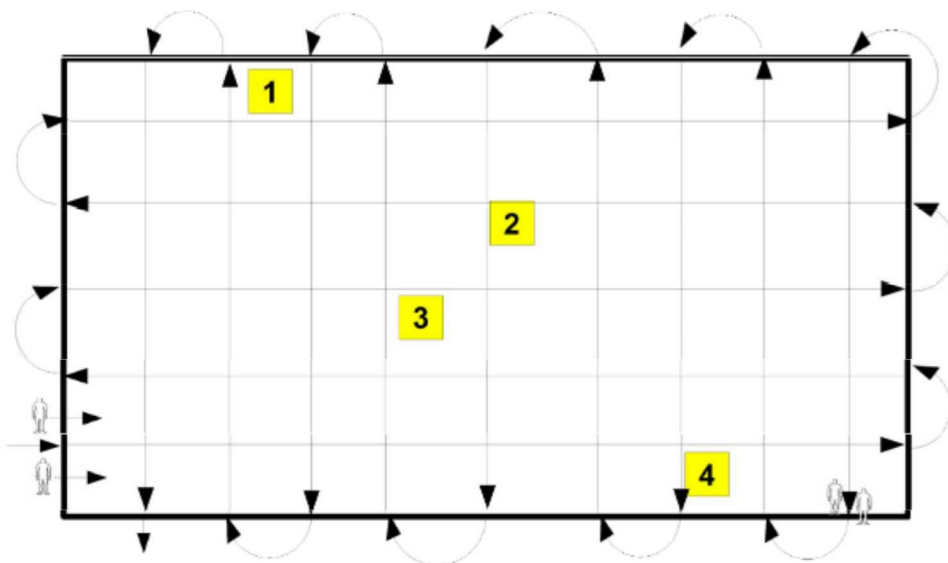

Fig. 8. Metoda rețelei

3.4.1.3. Metoda spiralei

Cercetarea se face urmând un traseu circular, în spirală, care pornește de la zona de interes (de obicei de la cadavru, epavă, focar de incendiu, focar de explozie etc.) în sens invers acelor de ceasornic spre periferia perimetrului cercetat. Se poate aborda și invers traseul, adică de la periferie spre zona de interes și în sensul acelor de ceasornic. Se va alege metoda cea mai la îndemână în funcție de situație.

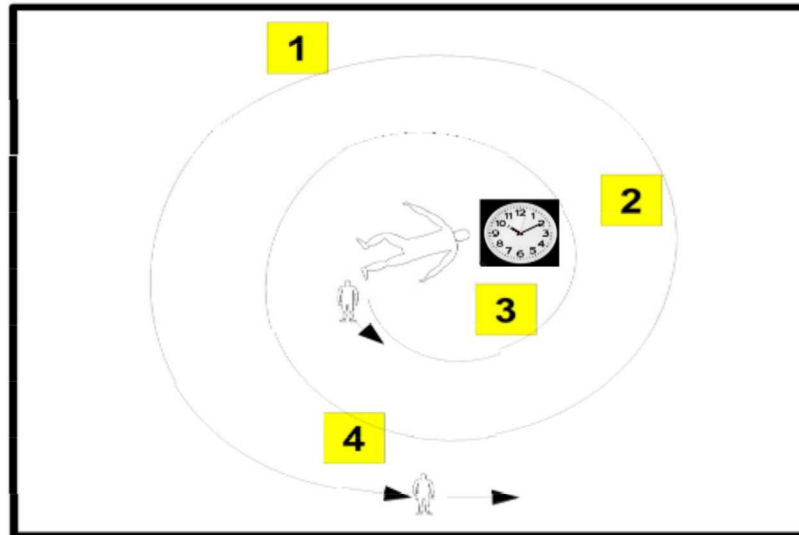

Fig. 9. Metoda spiralei

3.4.1.4. Metoda roții

Cercetarea pornește de la locul de interes spre periferia câmpului infracțional. Se recomandă când zona de interes (cadavru sau urme de sânge, epavă etc.) se află în aer liber în zone deschise (piețe, câmpii etc.). În această metodă sunt mobilizați un număr mare de lucrători și există multe urme și mijloace materiale de probă.

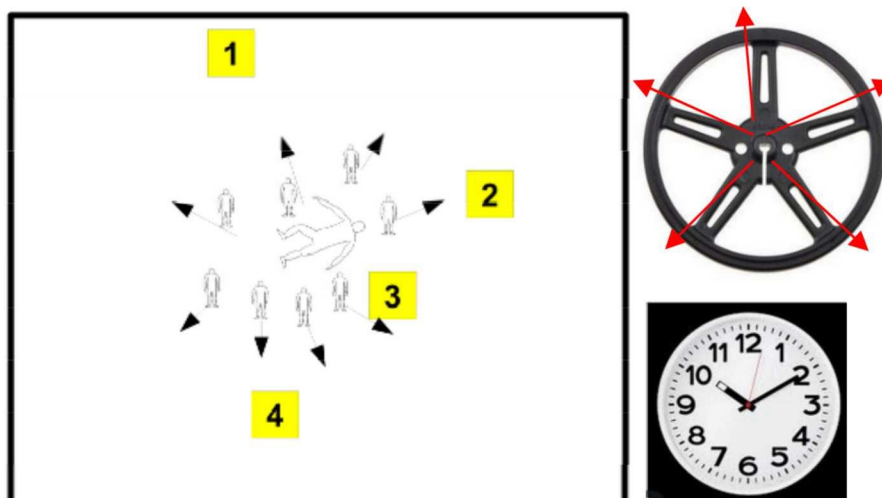

Fig. 10. Metoda roții

3.4.1.5. Metoda zonării

În locuri bine delimitate cu suprafețe mari (hale, depozite etc.) este preferabil de ales metoda zonării.

Se împarte perimetrul în carouri apoi, dacă este necesar, se fac divizări ulterioare – împărțirea în careuri se va efectua în funcție de cât de numeroase sunt urmele și mijloacele materiale de probă și în funcție de cât de extinsă este scena crimei. Cercetarea se efectuează pe fiecare careu în parte, acestea fiind notate cu litere și numere spre a fi fixate și identificate.

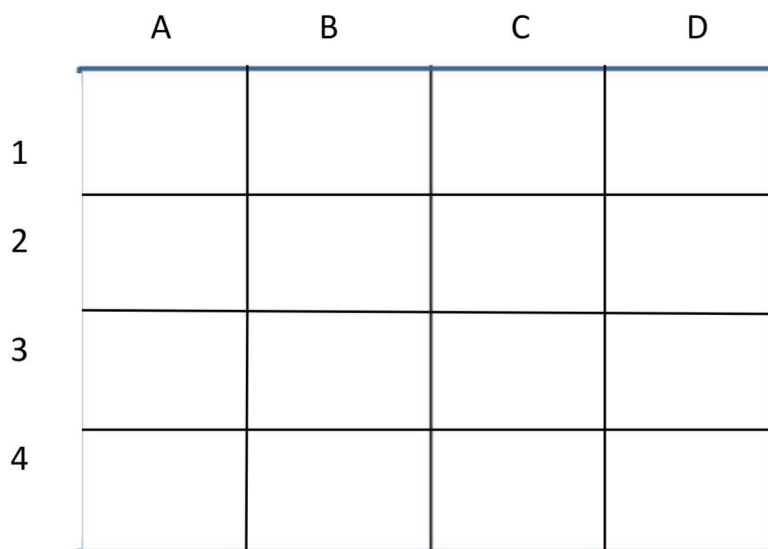

Fig. 11. Metoda zonării

Efectuarea cercetării, indiferent de metoda aleasă, trebuie să fie sistematică. Fiecare traseu va fi notat cu o literă și un număr.

După marcarea urmelor și a mijloacelor materiale de probă se va trece la fixarea lor prin consemnarea cotelor. În vederea fixării metrice se va alege un reper fix pe cât posibil stabil în timp (bornă kilometrică, stâlp de tensiune etc.).

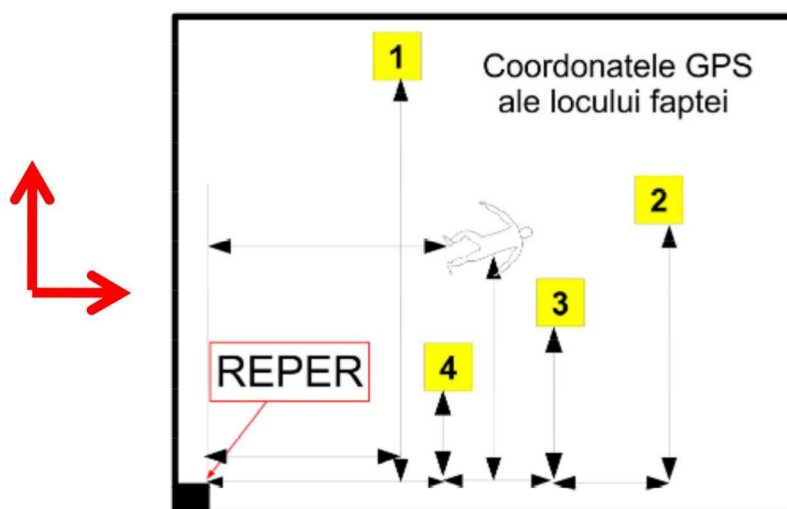

Fig. 12. Metoda zonării

3.5. Fixarea urmelor și a mijloacelor materiale de probă

Pentru măsurători – pentru metodele 1,2 și 5 se ia ca reper vertical (axa ordonatei) „Y” un perete și ca reper orizontal (axa abscisei) „X” un alt perete perpendicular pe „Y” . Fiecare urmă sau mijloc material de probă va primi două cote, una corespunzătoare axei Y și una corespunzătoare axei X.

Exemplu: **1** ciob de sticlă $x = 3,2$ m, $y = 2,8$ m

– pentru metodele 3 și 4 se folosește metoda ceasului:

se ia ca reper axul central al acelor de ceasornic în locul de maximă importanță – locul unde se afla victima sau locul în care se află epicentrul unei explozii.

Se stabilește poziția ceasului cu ora 12 în dreptul unui punct de reper ales.

Fiecare urmă sau mijloc material de probă va fi notat ca poziție și distanță față de centru.

Exemplu: **1** ciob de sticlă 15 ; 2,3 m

Prima cifră înseamnă minutul 15 și a doua cifră distanța față de centru. Se folosește doar indicația acului minutelor – cadranul ceasului are 60 de minute.

3.6. Cercetarea dinamică a locului faptei

Cercetarea dinamică a locului faptei presupune activități de fotografiere, filmare, relevare de urme, ridicări de mijloace materiale de probă, mulaje, ascultarea martorilor etc. Asupra acestor aspecte nu insistăm întrucât vor face obiectul unei lucrări viitoare.

3.6.1. Filmarea și/sau fotografia de orientare

Fotografia de orientare trebuie efectuată din cel puțin două direcții opuse pentru a oferi o imagine de ansamblu.

3.6.2. Fotografia de detaliu

Fotografia de detaliu presupune fotografierea metrică de detaliu a fiecărei urme și mijloc de probă din 2-3-4 unghiuri diferite sau câte sunt necesare, pentru a surprinde cât mai multe detalii și particularități.

3.6.3. Relevarea și ridicarea urmelor

Relevarea urmelor (palmare, plantare, papilare, a urmelor de fluide corporale etc.) este o activitate pe care specialiștii o desfășoară folosind trusa din dotare, care este echipată cu ustensile și substanțe speciale, dedicate scopului relevării a diferite categorii de urme.

Ridicarea urmelor de efracție sau impresiunilor de pneuri, tălpi de încălțăminte etc. trebuie făcută în ordinea specifică metodei de cercetare aleasă. Urmele vor fi fotografiate și fixate metric, după care vor fi ridicate cu ajutorul materialelor speciale dedicate tipului de urmă - cauciuc sau pastă siliconică, ipsos etc. Mulajele ridicate vor fi etichetate și depozitate în ambalaje individuale. Nu trebuie neglijată nicio urmă, chiar dacă ni se pare irelevantă, deoarece aceasta poate conține un detaliu pe care celelalte urme create de același obiect nu-l conțin sau

pot furniza informații utile cu privire la modul ori împrejurările în care a fost comisă o infracțiune. De exemplu, se pot stabili traseele pe care s-au deplasat autorii sau autorul pe baza reconstituirii „cărării de pași”.

4. Încheierea cercetării la fața locului

Cercetarea la fața locului se va considera terminată după ce va fi încheiat un proces-verbal în care vor fi menționate amănunțit toate activitățile efectuate, măsurătorile etc.

În procesul-verbal se vor menționa actul prin care s-a dispus cercetarea, echipa care a efectuat cercetarea și locul unde s-a înregistrat evenimentul, data efectuării cercetării la fața locului, condițiile meteo și de ambient. Data efectuării cercetării poate fi diferită de cea a încheierii procesului verbal, acesta fiind întocmit la o dată ulterioară după ce s-au inventariat toate datele și s-au întocmit, eventual, ciornele sau notițele din agenda de lucru. Procesul-verbal va fi citit și semnat de luare la cunoștință de către cei care au făcut parte din echipa de cercetare și de către martorii care au asistat la efectuarea cercetării. Dacă există observații cu privire la activitățile desfășurate, acestea vor fi menționate în procesul verbal.

Procesul-verbal de cercetare la fața locului va fi însoțit de schița sau schițele locului faptei și de planșa sau planșele foto. Este recomandabil ca fotografiile operative judiciare și filmările să fie stocate în format electronic pe suport optic sau memorie flash și să însoțească procesul verbal la constituirea dosarului cauzei.

Referințe

Anghelescu, I. *Norme deontologice ale specialistului și expertului criminalist - Tratat practic de criminalistică* - vol IV, Editura Ministerului de Interne, București 1982

Ekert, W.G., Stuart, M.S.J., *Interpretation of bloodstain evidence at crime scene*, CRC Press, 1993

Ionescu, L. Sandu, D., *Identificarea criminalistică*, Editura Științifică București, 1990

Mircea I., *Valoarea criminalistică a unor urme de la fața locului*, Editura V. Goldiș, Arad, 1996.

Pășescu, Gh., *Interpretarea criminalistică a urmelor la locul faptei*, Editura Național, 2000